

Gewaardeerde LGV Leden,

We sukkelen nu al bijna een jaar van persconferentie naar lockdown naar avondklok. Vorig jaar heeft het LGV bestuur in de eerste maanden van de crisis van zich laten horen met 'Nuttige Wenken voor de Lock Down' in de veronderstelling dat in het najaar het gewone verenigingsleven weer zou kunnen worden opgevat. Nu we bijna de eerste verjaardag van deze ongewenste situatie beleven wil het bestuur u weer eens een hart onder de riem steken en met een goedgevulde fruitmand aan bespiegelingen, anekdotes en raadgevingen op zowel geestelijk, lichamelijk, wetenschappelijk en praktisch gebied, een bescheiden bijdrage leveren aan uw welzijn. Kortom, voor u ligt een mini-Leidse Geoloog.

Blijf allen gezond in de hoop dat we elkaar spoedig weer kunnen treffen!

Hieronder vindt u bijdragen van de verschillende bestuursleden in willekeurige volgorde.

De LGV-tips om corona door te komen.

Nu de boekenkast is uitgeruimd, sterker nog, het hele huis intussen van overbodige troep is ontdaan, alle legpuzzels opnieuw gelegd, dat ene wandje opnieuw geschilderd, alle contacten uit het (diepe) verleden nog eens een mail gestuurd (met soms een reactie terug), soms eens online gebridget, dat ene recept nog eens geprobeerd, foto's en negatieven(!) geordend, gedigitaliseerd en op een externe harde schijf gezet, op gezette tijden gezoomd met kinderen en kleinkinderen, melige filmpjes met Whatsapp doorgestuurd, nog eens dat ene boek (waaronder natuurlijk ook alle Kuifjes) herlezen, de laatste gloeilampen vervangen door LED, ja, als dat alles al eens is gedaan en je nu nog alleen maar de zoveelste wandeling kan maken en de avonden alle praatprogramma's die te bekijken zijn al zappend langs bent gegaan waarbij je je uiterste best doet om je niet gruwelijk op te winden/ergeren maar blijft proberen positief te denken, ja, als het leven er zo uit ziet, dan heb ik nog de laatste geestelijke vluchtheuvel voor jullie:

Start de dagelijkse borrel niet vóór 17.00 uur, laat dat dan niet doorlopen tot over zessen en maak een start om je doctoraalscriptie te herschrijven met de ideeën die nu de ronde doen, of start een compleet nieuwe studie. Met andere woorden, HOU DE GRIJZE MASSA IN CONDITIE!

Leo Minnigh

De aanbeveling van Leo 'hou de grijze massa in conditie' roept de vraag op: hoe doe ik dat het beste als je zoals ik van nature lui bent?

Wat bij mij goed werkt is ruim de tijd nemen om na te denken over hoe nuttige maar saaie klusjes uit te stellen. Anders gezegd: ik ben een 'pro' in procrastineren. Het nadenken over hoe een klusje het beste uit te stellen doe ik graag liggend in bad. Op zaterdag breng ik gewoonlijk een paar uur in een warm bad door terwijl ik een boek lees. Bij voorkeur een hoogtepunt uit de wereldliteratuur zoals Kuifje, Lucky Luke of Asterix. Veel van die boeken bezit ik behalve in het Nederlands ook in het Frans of Afrikaans, en ook een paar in het Duits, Spaans of Engels. Daardoor is het voor de zoveelste maal hetzelfde boek lezen toch een aardige oefening voor de grijze massa. En de onwaarschijnlijke avonturen van de hoofdpersonen leiden prettig af van het piekeren over nuttige werkzaamheden.

Wat verder ook goed helpt bij het gezond houden van de grijze massa, is om lekker fysiek bezig te zijn met het verstand op nul. Twee keer per week de stal uitmesten waar onze pony's staan voldoet prima aan die randvoorwaarden. Sinds de aanscherping van de coronamaatregelen in november maak ik ook bijna elke dag een coronawandeling van 1 á 1 ½ uur. Ook een prima manier om het brein te ontdoen van zorgelijke gedachten.

Doe ik dan helemaal niets (semi)intellectueel? Toch wel: het schrijven van dit stukje en nadenken over een volgende Graaffitti voor de LGV webstek!

Evert van de Graaff

In deze corona-tijd wil ik jullie inkijsje geven hoe wij deze bijzondere situatie het hoofd bieden. Vooralsnog hebben we als LGV-bestuur geen berichten ontvangen dat onze leden tijdens deze 2^e lockdown zijn getroffen.

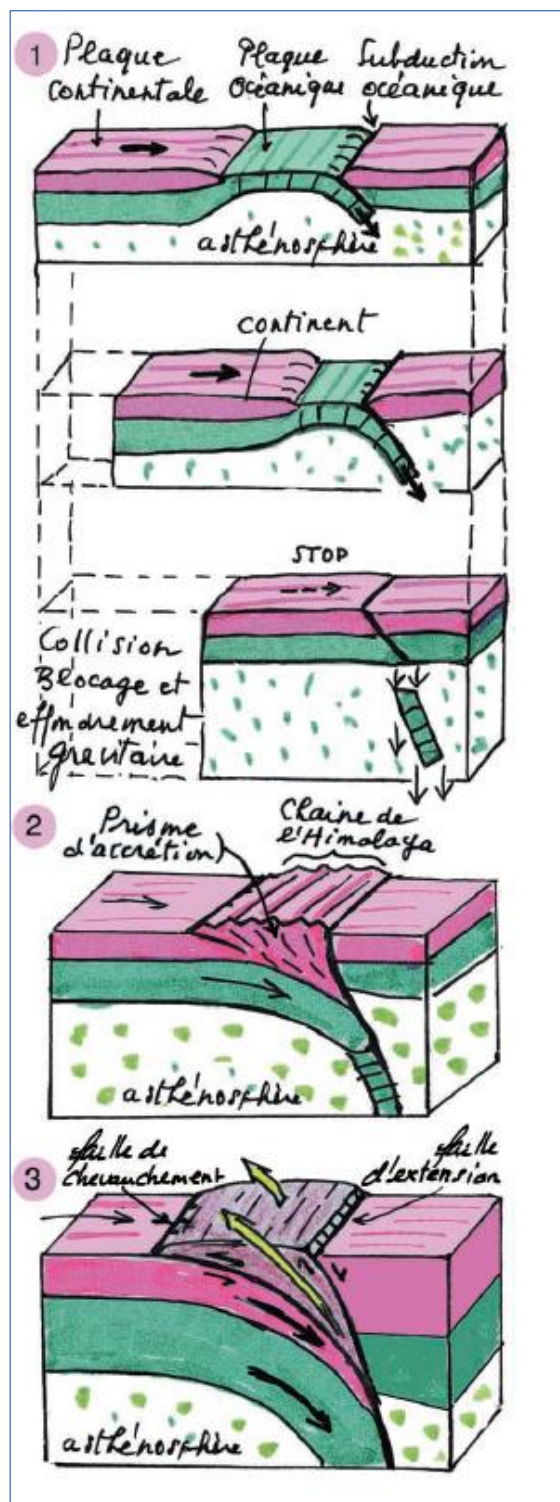
Wijzelf (mijn vrouw en ik) hebben amper met corona te maken gehad, behalve dat een van onze kinderen tijdens een kitesurfvakantie in Portugal corona opliep van een van zijn mede-vakantievierders, waarna hij 3 weken in quarantaine is geweest. Sinterklaas hebben we in twee groepen gevierd: één in Heiloo en één in Rotterdam, die live tweeweg Zoom contact met elkaar hadden zodat we elkaars gedichten en surprises hebben gehoord en gezien. Kerstmis hebben we in 3 sessies gevierd: een kerstbrunch op 1e Kerstdag, een kerstdiner op 1e Kerstdag en een kerstdiner op 2e Kerstdag. Dit was wel een tour de force voor de kok (ik dus), maar ik had het me makkelijk gemaakt door 1e en 2e Kerstdag hetzelfde diner te serveren, wat alleen wijzelf hebben gemerkt omdat de disgenoten verschillend waren! Toch leuk dat we met wat kunst- en vliegwerk alle kinderen en aanhang hebben we gezien.

Thuisgekluisterd door de coronamaatregelen heb ik mijn afstudeerscriptie in het Engels vertaald en gedigitaliseerd. In 1980 ben ik afgestudeerd op de geologie van een gedeelte van de West-Italiaanse Alpen ten westen van Turijn (Dora Maira). Na de vertaling heb ik contact gezocht met het Geologisch Instituut in Turijn. Professor Chiara Groppo is zeer geïnteresseerd in mijn werk. Mooi, zo na 40 jaar! Maar het geologisch veldwerk van onze groep heeft niet geleid tot een promotie en dus geen publicatie van onze karteringsinspanningen. Wel is er een begin gemaakt met een compilatiekaart. Deze is nog niet af, maar die ga ik nu afmaken. Het plan is om deze kaart in juni 2021 aan te bieden aan het geologisch instituut in Turijn en om het werk eindelijk te publiceren. Bij de scriptie zaten ook foto's van oude dia's. Die ben ik gaan uitzoeken en van het een kwam het ander en ik heb dus circa 2000 dia's gescanned en met moderne software geremastered, hetgeen tot verbluffende resultaten heeft geleid. Mocht iemand hier ook aan willen beginnen dan kan ik wel een aantal leerpuntjes delen! Tussen de dia's vond ik ook afbeeldingen van een reis die ik zomer 1972 met mijn ouders door het midden-westen van de USA heb gemaakt, o.a. naar het plaatsje Amsterdam in Montana. Daar zijn nogal wat Friese en Zeeuwse boeren naartoe geëmigreerd. Met Google Streetview kwam ik erachter dat er nu een 'Amsterdam Meatshop' is gevestigd in Amsterdam. Via hun website heb ik contact gezocht en ze de foto's toegestuurd. Bijzonder blij waren ze!

Gedurende de zomers van 1975-1978 werden wij tijdens het veldwerk als geologen gastvrij ontvangen door de bewoners van het dorp Chambons in Piemonte. Hier konden we kamperen en gebruik maken van douches bij mensen thuis. Het plan is nu om in juni 2021 een plaquette ter herinnering aan ons verblijf en de genoten gastvrijheid aan te bieden aan het dorp. Een groot aantal van de karteerders van toen heeft aangegeven hierbij te willen zijn, dus dat wordt een leuke happening.

Is er geologisch na 40 jaar nog iets veranderd? Nou en of! Tijdens onze studiën hadden we al wel de notie dat ons gebied het danig te verduren had gehad met zeer hoge drukken. Meer recent is gebleken dat slechts 35 km naar het Zuiden dit gedeelte van de Dora Maira extreem diep gesubduceerd is geweest, tot een diepte van > 120 km waarbij kwarts omzet naar coesiet. Dit gebeurde toen Europa in botsing kwam met Italië dat toen nog vast zat aan Afrika. De Europese plaat schoof onder Italië tot wel 120 km diep, in het Eoceen (55 miljoen jaar geleden). Daarna stopte de subductie en kwam de zaak snel omhoog en zo werden de Alpen gevormd. Bewijzen hiervoor zijn dus nu gevonden in de Dora Maira, wat het gebied geologisch tot een topbestemming heeft gemaakt. Hiernaast een schetsje hoe die subductie is gegaan, weliswaar met de Himalaya als voorbeeld, maar het geldt net zo goed voor de Alpen.

Genoeg werk dus en ik heb me nog geen moment verveeld. Wel jammer is dat leuke uitjes zoals de 2-wekelijkse Probus bijeenkomsten en musea bezoeken en bij mensen gaan borrelen en eten nu even niet door kunnen gaan. Laten we hopen dat de vaccinaties dit alles weer mogelijk gaan maken.

Nout den Boer

Nuttige Tuinwenken voor de lockdown

Februari en maart zijn goede maanden om de vaste-planten border aan te pakken. Ook onze corona-kilo's pakken we zo tegelijkertijd aan! Dus achter die computer en dikke boeken vandaan en aan de slag! Vaste planten zou je iedere 4 á 5 jaar moeten verjongen door ze op te graven, te delen (scheuren in vaktermen) en met wat bemeste tuinaarde weer terug te zetten. Vaak is het er niet van gekomen, en is de pol die je op wilt graven onmogelijk groot en zwaar. Geeft niet! Gewoon je scherpe spade gebruiken om de pol in kleinere stukken te steken, dwars door het midden en dan de blokjes apart opgraven.

Het oudste stuk in het midden is uitgeput, weggooien! De jongste uitlopers aan de rand wil je met zo veel mogelijk wortels eraan loskrijgen van de pol. Dit lukt het beste met 2 tuinvorken, of een riek en een vork, dus even een lenen van de buurman. De tanden van beiden steek je in de kluit met de bolle kanten naar elkaar toe en de tanden op 1 rij.

Nu wrik je de stelen van- en naar elkaar en ontwarren de wortels en scheur je de pol in 2 stukken, en zo verder. Van een oude pol krijg je met gemak 10-20 nieuwe plantjes.

Een goed moment om de samenstelling van de border te veranderen, of planten weg te geven of te ruilen. Als je last hebt van wortelonkruiden zoals kweekgras, zevenblad e.d. moet je de wortels goed nakijken of je de onkruiden niet mee terug plant.

Na het planten water geven, en als het een droog voorjaar is even extra in de gaten houden maar over het algemeen zullen de planten gauw aanslaan en als we deze zomer nog steeds niet mogen reizen heb je in ieder geval een mooie tuin om naar te kijken.

Dolfje Begeer

EEN VROLIJK DRINKGELAG

Vorige maal heb ik u met mijn 'Nuttige wenken voor de lock down' nogal belerend toegesproken en in de vrees dat u mij zou kunnen gaan zien als een schoolmeesterachtig tiep of een brutale blaaskaak wil ik het nu over een heel andere boeg gooien, en het met u hebben over alcohol en waartoe het ongeremd gebruik daarvan kan leiden. Overigens zonder in uw richting te zedepreken, al valt er altijd wel wat te leren.

In het midden jaren negentig mocht ik ambtshalve met een klein team deelnemen aan een exploratie en productie workshop in de fraaie stad Kiev. De Oekraïne werd toen nog geleid door de in-en-in corrupte apparatsjik president Leonid Kuchma, dezelfde man die de kritische jonge journalist Georgiy Gongadze in een diep en donker woud in mootjes liet hakken na hem eerst met gif – dioxine - te hebben laten overgieten. Daar nog niets van deze gruweldaad had plaatsgevonden toen het team Kiev bezocht, konden we ons zonder gewetenswroeging werpen op het bestuderen van het resterend koolwaterstofpotentieel van de Dniepr Donetz en Pripjat bekkens.

De eerste dagen van het bezoek bestonden uit plichtplegingen op ministerieel niveau, waarbij we in de avonduren tijdens het diner les kregen in het op gepast Kozakse wijze wodka drinken. Deze uit meer dan 20 individuele heildronken bestaande traditie begint mild met een toast op het welzijn van onze moeders, maar wordt gaande de avond steeds vuriger en wreder om te culminereren in een bloederig orgasme waarbij gedronken wordt op een onaangename dood van onze vijanden. Zelf ben ik geen doorgewinterde drinker omdat de angst voor de kater het gewoonlijk wint van het verlangen naar de roes en zo wist ik me doorgaans strategisch bij een plant of ander gewillig reservoir te positioneren om minstens de helft van het 'kleine watertje' vodka ongemerkt te kunnen lozen.

Ik kon me dan ook de daaropvolgende dagen met een fris gemoed aan de geologische workshop wijden. Deze werd gehouden op de derde verdieping van een anoniem kantoorgebouw dat door een kilometerlange, besneeuwde en ijzige 'prospekt' (Russisch voor laan) met ons Intourist Kiyvskaya Hotel verbonden was. Na een barre voettocht ontmoetten we de driehoofdige workshop-staf. Allereerst maakten we kennis met een rijzige dame, wier taak het was om ons op gezette tijden van koffie, thee en warme maaltijden te voorzien. Zij was knap en, hoewel getrouwd, uiterst levenslustig, terwijl haar meest in het oog springende kwaliteit haar indrukwekkende lengte van tegen de twee meter was. Vanwege deze lichaamsbouw en omdat we ons

toch min of meer onder de rook van Tsjernobyl bevonden, stond ze al snel bekend als 'The Mutant Cook'. De tweede aanwezige betrof een kleine, muisgrijze, bebrilde man van middelbare leeftijd genaamd Dmitri, die zijn opleiding tot tolk ongetwijfeld bij de KGB had genoten en die alras bekend stond als 'George Smiley'. De derde, de baas van het spul was een imposante, gezette man in keurig zwart kostuum met hagelwit overhemd en blauwe das, die het technisch gedeelte van de workshop voor zijn rekening zou nemen. Zijn naam, Dr. Wajspapir, vond ik zo fraai dat hij mij altijd is bijgebleven. Laat deze naam maar eens hardop over uw tong rollen en u zult het met mij eens zijn. Dat hij een minder onbeschreven blad was dan zijn naam zou doen vermoeden, zal blijken uit de loop van deze kleine geschiedenis.

Het was – Oostblokgetrouw – zeer warm in het lokaal. 'Cook' kookte, wij vroegen, George tolkte heen, Wajspapir antwoordde, George tolkte terug, 'Cook maakte thee, enzovoort, enzovoort. Het was kortom een traag en slaapverwekkend proces en reeds na de eerste dag van de drie konden we het 'resterend koolwaterstof-potentieel' als zeer teleurstellend afschrijven: De totale som zou nog niet voldoende om de befaamde 'Druzhba (vriendschap) gaspijplijn' eenmalig te vullen. De enige afleiding tijdens deze dodelijk saaie schooldagen werd verzorgd door de 'Mutant Cook'. Regelmatig sprong ze als een opgewonden struisvogel achter de rug van Dr. Wajspapir heen en weer tussen haar keuken en het raam – geen onaardig schouwspel overigens - om te controleren of de Zastava van haar echtgenoot, die blijkbaar bekend was met haar speels gedrag, niet voor het gebouw stond.

Groot was de opluchting toen we na de lunch op de derde dag afscheid konden nemen na met enige moeite Dr. Wajspapir's voorstel om nog even iets te drinken te hebben afgewimpeld. De frisse buitenlucht verdreef al snel de frustraties en vrolijk keuvelend trotseerden we de winterse prospekt in de richting van het Intourist, tot ik halverwege bemerkte dat ik mijn shapka (bontmuts) had achtergelaten. Het was een goedkoop ding dat ik op mijn eerste Ruslandreis bij een roebelshop had aangeschaft, maar waaraan ik erg gehecht was geraakt, zodat ik besloot terug te keren.

In het gebouw, ik kan niet langer weggeweest zijn dan dertig minuten, hoorde ik een ondefinieerbaar gebulder, dat gaandeweg de trappen luider werd en vergezeld ging van gestommel en het geluid van brekend glaswerk. Het was overduidelijk dat het rumoer uit ons eigen klaslokaal kwam. Enigszins bevreesd voor wat ik zou aantreffen opende ik de

deur en bleef als vastgenageld staan. Dr. Wajspapir zat zonder colbert en dasloos wijdbeens op zijn stoel, terwijl hij klanken uitstootte die ik niet anders kan omschrijven dan als een hol dierlijk gebrul, waarbij zijn bovenlichaam op het ritme van z'n geloei naar voor en naar achter schokte op het gevaar af met zijn hoofd op de lessenaar te slaan. George en de Mutant Cook stonden achter hem en keken mij aan met lichte paniek in hun ogen. George stamelde dat Dr. Wajspapir last had van een ernstige astma-aanval, maar de halflege fles Stolichnaya wodka in zijn linkerhand, die de Mutant Cook hem vruchteloos trachtte te ontfutselen, vertelde een heel ander verhaal. Dat verhaal werd nog versterkt door een reeds lege wodkaflles op de tafel. Kortom, Dr. Wajspapir had zich in de dertig minuten na ons vertrek de tandjes gezopen. Hij was lazarus, laveloos, straalbezopen, ape-, toeter- en ladderzat of welke andere woorden wij in ons vocabulaire voor deze delirische toestand reserveren. Niettegenstaande zijn liederlijke en deplorabele toestand leek hij mij toch op te merken en in een poging de schijn van respectabiliteit te bewaren richtte hij zich op twee benen op, opende z'n mond, verloor z'n evenwicht en sloeg voorover op de lessenaar, waarna een weldadige stilte intrad. Snel greep ik mijn shapka en vluchtte onder het mompelen van beterschapswensen naar buiten. Terwijl ik opgelucht over de prospect wandelde – ik ben als geboren blauweknoper al sinds mijn kindertijd bang voor de onberekenbaarheid van dronken mensen - keek ik nog een keer om en zag nog net hoe Dr. Wajspapir ondersteund door George en Mutant Cook in de rode Zastava werd gehesen. "Geen wonder", peinsde ik onder mijn bontmuts, "Geen wonder dat de Russische en Oekraïense man gemiddeld niet ouder wordt dan zo'n 65 jaar. De vrouwen drinken nauwelijks en hebben een meer dan 10 jaar hogere levensverwachting. Ik begreep de Mutant Cook wel". De collega's in het hotel bleken al aan de middagborrel te zitten, maar u zult kunnen billijken dat de lust mij was vergaan mij hierbij te voegen. Op hun invitatie antwoordde ik dat ik liever naar boven ging om te gaan pakken. Nee, de Oekraïne, dat ging hem niet worden. Als er al een les uit deze korte geschiedenis te trekken valt, is het wel dat wodka geen medicijn tegen astma is en

niettegenstaande de beweringen van dictator Loekasjenko van Belarus ook niet helpt tegen Covid-19.

In zijn bijdrage gunt Leo u één uur voor de dagelijkse borrel, maar blijkens deze anekdote is deze tijdspanne ruim voldoende om in een delier te geraken, en hoewel dit in een Russisch/Oekraïense context was, raad ik u toch een zekere behoedzaamheid aan.

De shapka draag ik 's winters nog steeds en de meegebrachte fles Oekraïense wodka of 'Horilka' of zelfs 'Horilka z Pertsem' (wodka met peper) staat al 25 jaar ongeopend in mijn kast!

Uw immer dienstwillige Assessor Secundus Frans Kunst

Assessor 2 Nuchter, met shapka: linkerhand Stolichnaya Vodka, rechterhand Horilka v Pertsem

